

Plaga a șaptea: grindina (Exod 9.13-35)

Ajungem acum la a treia și ultima serie de plăgi. Din nou Moise a trebuit să meargă dis de dimineață la faraon și să-i vorbească (capitolul 9.13). Vom vedea că Moise de trei ori își ridică mâna sau toiagul și lasă să vină judecăți directe din cer. Ce timp îngrozitor va fi pentru lumea aceasta când Dumnezeu va lăsa să vină aceste judecăți peste ea! Găsim aici mai întâi o grindină îngrozitoare. Despre această grindină Dumnezeu spune în Iov 38.22,23: „Ai văzut tu cămărilor grindinei, pe care le păstrez pentru vremuri de strâmtorare?” Dumnezeu păstrează grindina Sa. Ce trebuie să fi însemnat aceasta, când a căzut grindina peste țară, peste această țară, care niciodată nu a cunoscut ploaia și ale cărei binecuvântări sunt dependente de Nil, de apa care este prezentă pe pământ, și nu de binecuvântările cerești, ploaia fiind un tablou al lor! Țara Canaan cunoaște această ploaie, aceste binecuvântări cerești (Deuteronom 11.11). Dar când această apă în cele din urmă va veni din cer pe pământul acesta, ea va fi grindină. Aceasta va fi o plagă cum „Egiptul” (lumea) niciodată nu a cunoscut. Găsim grindina și în Apocalipsa 16. Dumnezeu prin grindina Sa, prin judecățile Sale – oricum ar face El această judecată – va omorî pe mulți de pe pământul acesta ca mărturie a puterii Sale, pentru ca ceilalți să se pocăiască. Dar cum răspund oamenii la aceasta? „Și nu s-au pocăit de faptele lor ... și au hulit pe Dumnezeu”. Aceasta este urmarea. În fond Dumnezeu nu trimite aceste plăgi ca oamenii să se pocăiască, ci pentru ca să devină vizibilă stricăciunea lor, dar și puterea lui Dumnezeu.

La plaga a șasea am citit pentru prima dată: „Domnul a împietrit inima lui faraon” (Exod 9.12). Dumnezeu nu a făcut de la început aceasta. La primele cinci plăgi de fiecare dată se spune că faraon și-a împietrit inima. De cinci ori citim că faraon s-a împotrivit semnelor clare și minunilor lui Dumnezeu. Apoi vine un sfârșit pentru Dumnezeu. Dumnezeu vorbește odată sau de două ori unui om, așa cum spune Elihu în Iov 33, ca să facă pe om să se întoarcă de la mândria lui, dar după aceea este de ajuns. Dumnezeu aduce totdeauna judecata împietririi, dacă inima nu vrea să se plece înaintea Lui, cu toate mărturiile clare. Dumnezeu a împietrit popoarele în general, așa cum citim în Romani 1. Dumnezeu va împietri creștinătatea cu numele, spune 2 Tesaloniceni 2. Și Dumnezeu a adus împietrire peste Israel, spune Romani 11. Aceasta are loc atunci când este respinsă mărturia lui Dumnezeu. Probabil pentru tine este astăzi ultima dată că Dumnezeu prin Cuvântul Său îți dă o mărturie. Nu asculta de vrăjitorii care au făcut ca inima lui faraon să rămână indiferentă, așa că el nu a auzit. Nu, ascultă, pentru ca pentru tine să nu fie ultima ocazie și apoi Dumnezeu să-ți împietrească inima și să nu mai ai nici o ocazie să primești Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece inima ta a devenit pentru totdeauna inaccesibilă pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

După ce aici inima lui faraon a fost împietrită, urmează judecățile definitive și ultime. Începând de acum faraon nu mai este atenționat, ca până acum, ci Moise spune acum categoric și definitiv în versetul 14: „Fiindcă, de data aceasta, am să trimit toate urgiile Mele împotriva inimii tale.” De data aceasta nu mai este lovită lumea din jurul lui faraon, și nici camerele lui de dormit, ci inima lui proprie. Faraon însuși ajunge sub judecata lui Dumnezeu: „Dacă Mi-aș fi întins mâna, și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de

pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Exod 9.15,16). Acum urmează judecata prin grindină, prin care moartea și pierzarea coboară direct din cer peste lumea aceasta, peste țara Egiptului. Așa va fi în ceasul încercării, care va veni peste lumea aceasta. Noi putem mulțumi lui Dumnezeu că noi, așa cum Domnul Isus a făgăduit, vom fi păziți de acest ceas al încercării (Apocalipsa 3.10). Însă ce binecuvântare, că Dumnezeu chiar în zilele acestea va avea din aceia care rămân păziți în timp ce trec prin încercări.

Aici în capitolul 9 găsim trei excepții: „Aceia dintre slujitorii lui faraon, care s-au temut de Cuvântul Domnului, și-au adunat în case robii și turmele” (versetul 20); prin aceasta ei au rămas cruțați de plaga lui Dumnezeu. A doua excepție o găsim în versetul 26: „Numai în ținutul Gosen, unde erau copiii lui Israel, n-a bătut piatra.” Și a treia excepție o găsim în versetul 31: „Inul și orzul se prăpădiseră, pentru că orzul tocmai dăduse în spic, iar inul era în floare; grâul și ovăzul nu se stricaseră, pentru că erau târzii.” Deci la această judecată a lui Dumnezeu au fost trei excepții. Tot așa va fi și în zilele din urmă. Atunci în poporul Israel va fi rămășița lui Dumnezeu (aceasta este excepția a doua). În Apocalipsa nu citim nimic că rămășița lui Dumnezeu va fi lovită de plăgi. Aceste plăgi lovesc lumea, și nu rămășița. În zilele noastre vedem cum Dumnezeu intervine în Orientul Apropiat în favoarea poporului Său din vechime, chiar dacă nu este o legătură directă. Dumnezeu nu intervine în favoarea țărilor lumii creștine. Această diferență o vedem și în Psalmul 107.34,35: „Țara roditoare (o preface) în țară sărată ... pământul uscat în izvoare de ape.” Acestea sunt două lucruri opuse. Pe primul îl găsim în lumea creștină, al doilea îl vedem la poporul disprețuit Israel, care va fi păstrat de Dumnezeu până când o parte din el se va întoarce la Dumnezeu. Prima excepție numită este aceea, că și în țara Egipt sunt din aceia care se tem de Iehova. Chiar dacă ei știu puțin despre Dumnezeul lui Israel, totuși ei se tem de Iehova. Tot așa în viitor vor fi din aceia care vor crede Evanghelia veșnică, care va fi propovăduită (Apocalipsa 14.6,7). Această Evangheliie este foarte simplă: „Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul”, deci lui Dumnezeu Creatorul. Aceasta este totul. Tocmai în aceste zile întunecate Dumnezeu nu va cere mai mult decât puțină teamă în inimile oamenilor față de El ca Creator. Dumnezeu va introduce pe acești oameni în binecuvântările Împărăției păcii. Va fi o ceată mare, pe care nimeni nu o poate număra (Apocalipsa 7.9), așa cum și aici au fost unii printre robii lui faraon, care se temeau de Iehova. Va mai fi apoi o a treia grupă, care va fi cruțată. Citim aici, că inul și orzul au fost distruse, dar grâul și ovăzul, care erau mai târzii, nu s-au stricat. Va fi un popor, care încă nu s-a născut în ceasul încercării, ci în timpul binecuvântărilor Împărăției de o mie de ani. Această generație va fi socotită ca aparținând Domnului, așa cum citim în Psalmul 22. Deci vor fi din aceia care vor scăpa de judecățile lui Dumnezeu. Ce binecuvântare! În toate timpurile Dumnezeu nu va lipsi lumea aceasta sărmană de harul Său.

Noi putem evalua cu aproximație mărturisirile lui faraon. Mărturisirea lui din versetul 27: „De data aceasta am păcătuit”, are tot atâta valoare ca și mărturisirea lui Saul sau a lui Iuda, care au regretat urmările faptei lor. Acest regret nu are nici o valoare pentru Dumnezeu. Cunoaștem sfârșitul acestor trei persoane, faraon, Saul și Iuda.

Plaga a opta: lăcustele (Exod 10.1-20)

Plaga următoare are de asemenea o importanță mare pentru noi cu privire la ce are loc în zilele noastre. Dumnezeu va aduce o plagă mare de lăcuste peste Orientul Apropiat. Găsim arătat clar în Ioel 1 ce simbolizează lăcustele: este marea putere a nordului, pe care noi o vedem astăzi venind din Siria și Irak împotriva poporului Israel. Este același vrăjmaș, care în zilele lui Ioel a pornit împotriva poporului Israel. Dumnezeu spune aici la începutul capitolului 10, că El va veni acum cu un semn, care are o importanță deosebită pentru poporul Israel, și nu pentru faraon, a cărui inimă a împietrit-o și de aceea el nu mai primește nici semne și nici atenționări. Dumnezeu spune în versetul 2: „... și ca să istorisești fiului tău și fiului fiului tău cum M-am purtat cu egiptenii, și ce semne am făcut în mijlocul lor. Și veți cunoaște (*voi, Israel*) că Eu sunt Domnul.” Da, aceasta are o importanță mare. Cât de exact este Cuvântul lui Dumnezeu și ce minunat este în totalitatea Lui și în concordanța Lui. Ioel 1 începe exact în același fel: ceea ce în Israel se va petrece trebuie de asemenea să fie istorisit generației viitoare. Dumnezeu este Cel care dă naștere la această plagă cu lăcuste. Este Dumnezeul Cel care va lăsa ca împăratul nordului să mai năvălească o dată peste Israel. Atunci Israel nu va mai constrânge trupele dușmane să se retragă peste Înălțimile Golan până în apropiere de Damasc, ci atunci Siria cu sprijinul rușilor va fi așa de puternică, că într-o clipă va inunda țara ca urgia apelor năvălitoare (Isaia 28.17,18). Siria va înainta până la Ierusalim și va cuceri jumătate din oraș (Zaharia 14.2) și va înainta chiar până în Egipt. Ei vor veni peste țară ca o plagă de lăcuste. Va uita atunci Dumnezeu pe poporul Său? Nu, spune Dumnezeu în Ioel 1, este oștirea Mea, Eu voi face să vină plaga lăcustelor. Dumnezeu Însuși va permite aceasta.

Istorisim noi așa astăzi copiilor noștri, despre ce are loc în Orientul Apropiat? Vorbim despre Orientul Apropiat, așa cum fac oamenii lumii acesteia, devenind părținitori pentru una sau alta din grupări și spunem părerea noastră cea mai bună, așa cum fac comentatorii? Sau facem ce ni se spune aici: istorisim copiilor noștri, că *Dumnezeu* este preocupat, acum în providența Sa, dar curând direct prin această plagă de lăcuste să-și atingă scopurile? Acestea sunt astăzi semne și minuni pentru poporul lui Dumnezeu. Ce are loc în Orientul Apropiat, iubiți frați și iubite surori, este în primul rând un *semn* pentru mine și pentru tine, ce face Dumnezeu în providența Sa. Sunt semne rânduite pentru noi, ca să istorisim copiilor noștri ce se petrece acolo. Să nu istorisim copiilor noștri evenimentele acestea așa cum face învățătorul la școală în ora de istorie, ci să interpretăm lucrurile în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și să le arătăm cum toate lucrurile sunt în mâna lui Dumnezeu. Lăcustele vor veni ca o plagă îngrozitoare și vor devora tot ce a mai rămas după grindina îngrozitoare din plaga a șaptea.

Faraon vine acum din nou cu vicleniile lui. Cea de-a treia viclenie a lui are referire directă la copiii poporului Israel. Faraon zice: bărbații pot merge, ei pot să traverseze Marea Roșie, pot merge în pustie, ca să slujească lui Dumnezeu, dar copiii trebuie să rămână aici. Însă Moise zice apoi în versetul 9: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului”. Faraon a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gând să faceți! Nu, nu, ci duceți-vă voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut.” Aceasta este o viclenie a lui satan, cu care avem a face și noi în zilele noastre. Noi, ca maturi, suntem deseori gata să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să slujim Domnului și să mergem duminica dimineața la orele de adunare. Însă în privința aceasta

considerăm că sărbătoarea Domnului este numai pentru cei maturi, iar copiii noștri nu au nici o parte la ea. Mai bine îi lăsăm acasă, deoarece creează numai probleme și nu înțeleg nimic din ce se face acolo. Așa ceva nu găsim la Moise. Dacă în zilele noastre este o sărbătoare a Domnului pentru toți credincioșii, atunci aceasta este o sărbătoare pentru familiile noastre, pentru noi toți laolaltă. Adunarea constă din credincioși individuali, dar mărturia creștină a lui Dumnezeu pe pământ nu constă din credincioși individuali, ci din familii. Vedem aceasta în mod deosebit de clar în Exod 12 la sărbătoarea paștelui. Este deosebit de important pentru noi să recunoaștem această viclenie a lui satan. Dacă în zilele noastre avem dorința să slujim lui Dumnezeu în pustie, dar lăsăm copiii noștri acasă, în domeniul lui satan, ce se va întâmpla atunci? Atunci părinții se vor reîntoarce încetul cu încetul în Egipt. Faraon știe foarte bine, că părinții se vor întoarce de la sine, dacă copiii vor rămâne în Egipt. Aceasta încearcă faraon să facă ici, și aceasta încearcă satan și astăzi la noi.

Era un Eli, un bărbat evlavios, era un Lot, un om drept, dar ei au lăsat copiii lor înapoi în „Egipt”. Ei au gândit, că numai ei pot sluji Domnului, și Eli a gândit că nu poate să-și permită să zică ceva copiilor lui. Și când Lot a vorbit despre judecata, care era gata să vină, ginerii lui gândeau că el face glume (Geneza 19.14). Nu este îngrozitor, dacă copiii noștri gândesc în felul acesta, atunci când noi vorbim cu ei despre lucruri spirituale? Dacă copiii noștri trebuie să presupună că noi glumim, atunci nu le putem spune nimic. Nu, străngerile noastre laolaltă sunt nu numai pentru slujba noastră adusă lui Dumnezeu, unde noi aducem jertfele noastre; ele sunt pentru noi și pentru copiii noștri. Ele sunt și pentru bătrânii noștri, care nu mai pot frecventa străngerile laolaltă, deoarece sunt bolnavi sau sunt prea bătrâni; cu toate acestea ei fac parte din ele. Niciodată să nu-i uităm! Sărbătoarea Domnului este pentru toți. Dacă satan poate pune stăpânire pe copiii noștri, pe tinerii noștri și dacă Domnul întârzie să vină, atunci mărturia va dispărea. Atunci noi toți vom sluji Domnului în pustie ca oameni maturi, dar copiii noștri vor rămâne în domeniul Egiptului. Nu este trist să mergi în unele adunări unde sunt numai bătrâni și tinerii au dispărut? Da, atunci te poți plânge și acuza, dar care este cauza care a dus la această situație? S-a cedat vicleniei lui satan și copiii au fost lăsați în Egipt, în afara slujirii pentru Domnul, și s-a dat mulțumit de a sluji singur Domnului (fără copii). Deseori urmarea este că și părinți se reîntorc înapoi în domeniul lumii. Unii au spus că din pricina copiilor au adus televizorul în casă. Un argument puternic de a ține copiii departe de viața străzii! Ei au gândit că țin pe copiii lor departe de Egipt, dar care a fost urmarea? În scurt timp și părinții au fost în Egipt. Noi nu ne putem permite aceste lucruri. Vom vedea la ultima plagă și după aceea cât de important este astăzi să ne păstrăm locul ca familie în mărturia creștină.

Plaga a noua: întunericul (Exod 10.21-29)

La plaga a noua vedem că un întuneric gros a venit peste Egipt. Moise își întinde din nou mâna spre cer, și în toată țara Egiptului ia naștere un întuneric gros, așa că nu se mai puteau vedea unii pe alții și nimeni nu s-a sculat de pe locul lui (Exod.10.21-23). Odinioară m-am gândit de multe ori, de ce această plagă a fost cea mai rea din ultimele nouă. Însă aici este vorba de puterea lui Dumnezeu asupra puterii zeilor Egiptului. Prima plagă a fost asupra Nilului, unul din zeii principali și aici era zeul principal soarele. De la acest zeu al soarelui faraon și-a împrumutat puterea sa, autoritatea sa și numele său. Trei zile de întuneric gros! Realmente nu este o plagă mai îngrozitoare pentru lumea aceasta ca întunericul total în inimi.

Dacă se înăbușește orice lumină a harului lui Dumnezeu, orice lumină a adevărului Său și nu va mai fi nici un mesaj pe pământul acesta, nici o mărturie pentru adevăr, ce stare îngrozitoare va fi aceasta! Martorii vor fi omorâți (compară cu Apocalipsa 11.7). Atunci se va împlini ce spune Dumnezeu în Isaia 60.2: „Căci iată, întunericul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine (*poporul Israel*) răsare Domnul”. În locuințele copiilor lui Israel era lumină (Exod 10.23).

Iubiți frați și iubite surori, este lumină în locuințele noastre? Ști tu ce era lumina în locuințele copiilor lui Israel? Vom vedea curând, că la sfârșitul celor trei zile, imediat după aceea, întâiul născut din Egipt a fost omorât. Și în aceeași noapte Israel a trebuit să sărbătorească sărbătoarea Paștelui. Ca să poată sărbători Paștele în ziua a patrusprezecea a lunii, ei trebuiau în ziua a zecea a lunii să ia mielul în casele lor. În aceste trei zile de întuneric peste lumea aceasta în casele izraeliților era lumina – *mielul!* De aceea era lumină în locuințe. Era așa ca în Apocalipsa 21.23: „și făclia ei este Mielul”. Ce har, că în locuințele noastre este lumină, în timp ce în creștinătate, în lume, întunericul devine tot mai gros, întunecimea devine tot mai mare pe teritoriul creștin, așa că orice adevăr devine întunecat, și întunericul în inimile oamenilor crește, așa că încurcătura și teama cresc mereu. Mielul este făclia în locuințele noastre, pentru familiile noastre, în străngerile noastre laolaltă. Noi avem voie să ne strângem în jurul Mielului până la sărbătoarea Peștelui, a mântuirii desăvârșite, care și pentru noi va începe când vom fi la Domnul. Tot așa va fi și la rămășița lui Israel în zilele îngrozitoare din timpul necazului cel mare, când orice lumină va fi dispărută; atunci va fi lumină în locuințe prin Mielul aflat în mijlocul lor. În cele din urmă Mielul va îndepărta judecata de la ei, și atunci va începe și pentru ei salvarea.

Aceasta este pentru noi minunea din zilele noastre. Noi nu avem voie să neglijăm familiile noastre; ele sunt nucleul, celula mărturiei creștine în zilele noastre pe pământ. Mielul dorește să fie punctul central nu numai în slujba noastră, ci și în familiile noastre și în locuințele noastre. Crezi tu, că aceasta nu a fost așa la copiii lui Israel? Atunci când ei au avut mielul trei zile în casele lor, totul era îndreptat spre acest miel. Trei zile ei au trebuit să privească mielul în desăvârșirea lui, în perfecțiunea lui. Ei știau că mielul, pe care au ajuns să-l iubească și care devenise preferatul copiilor, după trei sau patru zile trebuia să fie omorât. Salvarea și eliberarea lor depindea de miel. Ei vor putea să scape numai atunci dacă sângele mielului era pe ușorii ușilor. Și în zilele noastre nu este o altă lumină în locuințele noastre. Ea se bazează pe Mielul care a fost cândva sacrificat pentru noi și pe care noi avem dreptul să Îl admirăm și să Îl savurăm zilnic în locuințele noastre ca Miel sacrificat. Stă acest Miel în centrul locuințelor noastre, sau și noi stăm seară de seară înaintea televizorului? Mai stă atunci Mielul în centrul locuințelor? Când s-au stins făcliile nu este numai întuneric în adevăratul sens al cuvântului, ci și în sens simbolic: una cu Egiptul. Acolo Mielul nu mai este cunoscut ca făclie. În locuințele noastre poate fi lumină, dacă inimile noastre se concentrează asupra Mielului care a fost sacrificat. Vorbim noi despre Mielul care a fost sacrificat, atunci când ne strângem împreună cu copiii noștri, când ne strângem ca soț și soție, ca familie? Mielul este salvarea noastră. Aceasta este temelia pe care stăm și la care trebuie să ținem cu tărie în lumea aceasta, în această lume cu numele creștină, în care întunericul se mărește zilnic. Domnul să ne dea har pentru aceasta! Ce chestiune minunată este Mielul în locuințele noastre! Mielul de paște stă duminică dimineața în centru, dar mielul din Exod 12 nu stă în mijlocul poporului, ci în mijlocul *familiei*. Dacă aceasta este așa și în familiile noastre, atunci noi putem fi spre glorificarea Numelui lui Dumnezeu într-o lume întunecată și obscură.

După ce faraon a încercat în tot felul să țină poporul în Egipt, la sfârșitul capitolului 10 găsim ultimul său argument. Prima sa viclenie era: voi puteți sluji lui Dumnezeu, dar în țară (Exod 8.25). Din fericire însă ei au înțeles-o. Cum se poate sluji lui Dumnezeu în lume? Cum se poate sluji lui Dumnezeu în legătură cu acest sistem lumesc, a cărei căpetenie supremă este satan? Cel de-al doilea vicleșug al lui faraon era: puteți sluji lui Dumnezeu în pustie, dar nu aveți voie să vă depărtați prea mult, voi trebuie să rămâneți în domeniul meu de influență (Exod 8.28). Cât de mulți creștini au căzut pradă acestui vicleșug! Ei știu că sunt mântuiți, dar ei sunt încă în domeniul de influență al Egiptului, al lumii. Al treilea argument al lui faraon era: puteți merge, dar trebuie să lăsați acasă pe copiii voștri, numai bărbații au voie să meargă, familiile trebuie să rămână în Egipt (Exod 10.8-11). Cât de mulți creștini au căzut în acest vicleșug, că ei au slujit Domnului, dar au neglijat familiile lor și le-au lăsat în domeniul de influență al Egiptului! Ei înșiși au fost salvați, dar ceva îi lega încă cu lumea: ei au lăsat pe copiii lor în urmă. Apoi găsim al patrulea argument al lui faraon: aveți voie să vă duceți, dar trebuie să lăsați animalele voastre aici (Exod 10.24). Probabil aceasta este viclenia cea mai mare a lui satan. El spune totodată: „Aveți voie să slujiți lui Dumnezeu, treceți prin Marea Roșie și fiți acolo ca oameni salvați. Aveți voie să călătoriți trei zile în pustie și să faceți slujba voastră.” Dar ce valoare are această slujbă dacă în ea nu se regăsește nimic din ceea ce reprezintă animalele, în oi, în capre și miei? Câtă slujbă creștină se găsește făcută de oameni mântuiți, care sunt despărțiți de lume, fără aceste animale! Aceste animale ne prezintă Persoana și lucrarea Domnului Isus. Despre acestea putem citi multe în cartea Levitic. În diverse animale de jertfă ne sunt prezentate aspecte diferite ale lucrării Domnului Isus. Pentru Dumnezeu nu este o slujbă mai înaltă și mai de valoare ca aceea în care El poate primi ceva de la noi, ceea ce noi am găsit în Persoana și în lucrarea Domnului Isus. Aceasta este slujbă pentru Dumnezeu. Aceasta este slujba pe care El dorește s-o vadă făcută în pustie. Moise spune aici: noi încă nu știm ce vom face acolo, știm numai că noi trebuie să luăm cu noi toate acestea. Și când vom fi ajunși acolo la Muntele lui Dumnezeu, Dumnezeu va lua din mâinile noastre din aceste animale ceea ce Îi place Lui.

Când noi venim duminică dimineața împreună ca să aducem lui Dumnezeu adorarea noastră, avem cu noi panerul plin de cele dintâi roade (ca să zicem așa, toate animalele), cu tot ce noi în timpul săptămânii trecute am văzut despre lucrarea și Persoana Domnului Isus. Atunci Dumnezeu vrea să ia de la noi sub călăuzirea Duhului Sfânt ce Îi este plăcut. Astfel noi putem sub călăuzirea Duhului Sfânt să aducem slujba și adorarea noastră. Ce privilegiu minunat este acesta! Facă Domnul ca lui satan să nu-i reușească să ne rețină de la aceasta. Căci la aceasta năzuiește el, și această viclenie este cea mai grea de recunoscut de noi. Fie ca lui să nu-i reușească să ne ia această slujbă, și să ne facă să ne preocupăm cu tot felul de slujbe creștine și să neglijăm ce este cel mai important: să aducem lui Dumnezeu în adorare ce noi am admirat și am savurat din Persoana și lucrarea Domnului Isus.

Acum faraon a ajuns la capăt cu toate argumentele sale; el izbucnește în mânie înaintea lui Moise: „Ieșiți de la mine! Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea, căci în ziua în care te vei arăta înaintea mea, vei muri.” Și Moise răspunde: „Ai vorbit drept, nu-ți voi mai vedea fața.” Dumnezeu a ajuns la capăt cu faraon. Dumnezeu a încercat pe faraon în tot felul; însă când faraon nu a ascultat, Dumnezeu i-a împietrit inima. Și după ce Dumnezeu a împietrit inima lui faraon era ca și cum ar fi spus: „Vreau să mai dau un semn egiptenilor și copiilor lui Israel”. Și imediat după aceea urmează capitolul 11.

Vestirea plăgii a zecea (Exod 11)

Primele versete din capitolul 11 sunt de fapt o intercalare. Găsim aici ce a spus Dumnezeu lui Moise, înainte ca Moise să meargă la faraon. Dumnezeu a spus că va mai urma o plagă. Această plagă nu va avea loc ca cele anterioare în providența lui Dumnezeu. La această plagă Dumnezeu nu va trimite nici insecte și nici boli, prin care Dumnezeu să facă cunoscut poporului puterea Sa mare, ca să schimbe inima lui faraon sau să smerească inimile egiptenilor. Nu, la această plagă Dumnezeu Însuși va coborî să exercite judecata. Această plagă nu va mai fi nici o atenționare, ci ea va fi judecata finală asupra țării Egipt. Aceasta este o chestiune foarte serioasă! Dumnezeu va lovi pe întâii născuți ai țării.

În versetul 3 vedem mărimea lui Moise: acest bărbat era foarte mare. Aici nu a mai rămas nimic din Moise din capitolul 3 și 4, cel temător și tremurând de frică. Aici Moise în toată gloria sa este un tablou al Domnului Isus. Așa va reveni Domnul Isus pe pământul acesta, ca în putere și glorie să facă judecata. Găsim aceasta în Exod 12, unul din cele mai importante capitole ale Vechiului Testament. Câte lucruri au avut loc în acest capitol! Dumnezeu Însuși va lovi. Dumnezeu Însuși va aduce judecata asupra Egiptului, după toate atenționările Lui. Și în afară de aceasta Dumnezeu va lucra cu poporul Său. Dumnezeu va pregăti o bază, pe care El va putea salva poporul de judecată, care era la fel de stricat ca și egiptenii. Ce noapte minunată! Citim în capitolul 12.42: „Aceasta este o noapte de ținut pentru Domnul”. Această noapte trebuia sărbătorită de copiii lui Israel. Era noaptea care încheia cele trei zile de întuneric. Tot așa și Domnul Isus a devenit pe pământ Mielul de paște, după ce El a umblat trei ani pe pământul acesta și a luminat ca lumina în întunericul adânc. Tot așa Domnul Isus la sfârșitul vieții Sale a sărbătorit paștele noaptea împreună cu copiii lui Israel. Citim în Ioan 13, după ce Iuda a ieșit afară și Domnul Isus împreună cu ucenicii Săi au sacrificat mielul pascal și a mâncat: „Și era noapte”. Ah, aceasta nu înseamnă că afară era întuneric, nu, era lună plină, și deci era lumină. Dar Duhul Sfânt spune că era noapte. Noapte în inima lui Iuda. Noapte în lume. Noapte peste Israel. Și acolo în locuințele din camera de sus, unde era Domnul Isus, acolo era lumină, acolo Mielul era lampa. Prin prezența Sa acolo era lumină pentru ucenicii Săi. Acolo El a sărbătorit paștele împreună cu ucenicii Săi.

Era aceeași noapte care a premers judecării pe care El trebuia s-o ia asupra Sa. Dar în această noapte El a zdrobit puterea lui satan. Aceasta ne este prezentat aici în judecata asupra egiptenilor. Era o judecată asupra egiptenilor și nu numai asupra întâilor născuți. Duhul Sfânt spune în Psalmul 136.10, că Dumnezeu a bătut pe egipteni în întâii lor născuți. Era o judecată asupra egiptenilor înșiși. Citim în Psalmul 78.51 că Dumnezeu în Egipt a lovit pe întâii născuți, pârga puterii lor. Când Dumnezeu lovește, atunci El lovește ceea ce este mândrie pentru om; mândria omului este întâiul său născut. În Orient era obiceiul că numele, continuitatea numelui familiei, a generației și a împărăției depindea de întâiul născut. Toată speranța omului firesc (natural) se sprijină pe întâiul născut. „De la întâiul născut al lui faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al celui închis în temniță” (Exod 12.29). Dumnezeu lovește pe om în întâiul născut al puterii sale. Aceasta trebuie s-o învețe și cel păcătos. Dacă el cunoaște adevărul mântuirii, el va învăța să înțeleagă și ce înseamnă să se pună la adăpost sub protecția sângelui Domnului Isus. Dumnezeu îi arată că trebuie să dispară tot cu ce se mândrește omul firesc, tot ce constituie puterea și onoarea sa. Puterile lui faraon și autoritatea Egiptului asupra poporului dispar prin judecata lui Dumnezeu. Ce va fi pentru rămășița viitorului, când Dumnezeu va lovi pe cei întâi născuți ai lumii? Cine vor fi cei întâi

născuți ai puterii lor? Acesta va fi prima fiară, care va primi putere mare direct de la satan, și acesta va fi fiara a doua, prorocul mincinos, care va exercita toată puterea primei fiare (Apocalipsa 13). Aceste două fiare vor fi însuflețite direct de satan, căpetenia acestei lumii. Aceștia sunt întâii născuți ai puterii lor. Apoi este ca și cum Dumnezeu ar spune: „Acum voi coborî Eu Însumi, și voi omorî pe întâii născuți ai puterii lor.” Când Domnul Isus va aduce judecata peste lumea aceasta, fiara și prorocul mincinos vor fi aruncați în iad (Apocalipsa 19.20). Aceștia doi vor fi singurii care în timpul Împărăției de o mie de ani, ai domniei Domnului Isus, vor fi în iad. Aceștia sunt întâii născuți ai puterii lor. Ce judecată!

Cuvintele lui Moise din versetul 4 sunt ultimele cuvinte pe care el le spune lui faraon. Faraon a spus: „Să nu cumva să te mai arăți înaintea mea”. Moise poate acum să facă numai un lucru: să vestească judecata. Ce țipăt în tot Egiptul! Ce țipăt va fi în lumea aceasta, când va veni judecata peste ea! Va fi un țipăt, care se va întinde până la locul unde plânsul și scrâșnirea dinților nu va înceta. Acolo va domni și în veșnicie întunericul gros; întunericul acestor trei zile se va continua în veșnicie. În Egipt va fi un țipăt mare, dar cu privire la copiii lui Israel citim, că nici măcar un câine nu va lătra împotriva lor. Pentru copiii lui Israel nu va fi nici o tulburare sau ceva de felul acesta. În versetul 7 citim că Dumnezeu face o diferențiere între egipteni și copiii lui Israel. Diferențierea va consta în aceea, că Dumnezeu va constrânge pe egipteni să cadă în genunchi, așa că ei vor implora pe copiii lui Israel să plece din țară. Așa cum în timpul celor nouă plăgi ei au încercat să rețină poporul în țară, ei îi vor ruga acum să plece din țară. Aceasta va face Dumnezeu, când El personal va coborî din cer și va aduce judecata asupra Egiptului.

În versetele 9 și 10 avem încheierea acestei prime părți a cărți Exod. Judecata asupra lumii este hotărâtă, și Dumnezeu începe ceva nou cu poporul Său Israel. „Domnul a zis lui Moise: ‚Faraon n-are s-asculte de voi, pentru ca să se înmulțească minunile mele în țara Egiptului.’ Moise și Aaron au făcut toate aceste minuni înaintea lui faraon; Domnul a împietrit inima lui faraon, și faraon n-a lăsat pe copiii lui Israel să plece din țara lui.” Toate acestea au devenit vizibile. Dar și planurile lui Dumnezeu au devenit clare. Dumnezeu va elibera pe poporul Său, în ciuda tuturor împotrivirilor dușmanului. Dumnezeu va înmulți minunile Sale și va arăta gloria Sa în judecată și în eliberare. Dumnezeu va împietri inima lui faraon, și Dumnezeu va veni cu judecata și va face o deosebire între Israel și Egipt. De ce parte stai tu? De partea poporului sau de partea lumii acesteia? Sunt aceste plăgi și pentru tine semne și minuni, sau și tu vei avea parte de aceste plăgi (Apocalipsa 18.4)?